

گردآورنده: سید محسن پور حسینی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

- إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ (۱)
 لَيْسَ لَوْفَعَتِهَا كَاذِبَةٌ (۲)
 خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ (۳)
 إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا (۴)
 وَيُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا (۵)
 فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَأًا (۶)
 وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً (۷)
 فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ (۸)
 وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ (۹)
 وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ (۱۰)
 أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ (۱۱)
 فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ (۱۲)
 ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ (۱۳)
 وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ (۱۴)
 عَلَىٰ سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ (۱۵)
 مُتَّكِبِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ (۱۶)
 يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ (۱۷)
 بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ (۱۸)
 لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْزَفُونَ (۱۹)
 وَقَافِكِهِ مِمَّا يَنْخَيْرُونَ (۲۰)
 وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ (۲۱)
 وَحُورٌ عِينٌ (۲۲)
 كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ (۲۳)
 جَزَاءَ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (۲۴)
 لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهَا (۲۵)
 إِذَا قِيلَا سَلَامًا سَلَامًا (۲۶)
- آن واقعه چون وقوع یابد (۱)
 [که] در وقوع آن دروغی نیست (۲)
 پست‌کننده [و] بالا برنده است (۳)
 چون زمین با تکان [سختی] لرزانده شود (۴)
 و کوهها [جمله] ریزه ریزه شوند (۵)
 و غباری پراکنده گردند (۶)
 و شما سه دسته شوید (۷)
 یاران دست راست کدامند یاران دست راست (۸)
 و یاران چپ کدامند یاران چپ (۹)
 و سبقت‌گیرندگان مقدمند (۱۰)
 آنانند همان مقربان [خدا] (۱۱)
 در باغستانهای پر نعمت (۱۲)
 گروهی از پیشینیان (۱۳)
 و اندکی از متاخران (۱۴)
 بر تختهایی جواهر نشان (۱۵)
 که روبروی هم بر آنها تکیه داده‌اند (۱۶)
 بر گردشان پسرانی جاودان [به خدمت] می‌گردند (۱۷)
 با جامها و آبریزها و پیاله‌ها [بی] از باده ناب روان (۱۸)
 [که] نه از آن در دسر گیرند و نه بی‌خرد گردند (۱۹)
 و میوه از هر چه اختیار کنند (۲۰)
 و از گوشت پرنده هر چه بخواهند (۲۱)
 و حوران چشم‌درشت (۲۲)
 مثل لؤلؤ نهران میان صدف (۲۳)
 [اینها] پاداشی است برای آنچه می‌کردند (۲۴)
 در آنجا نه بیهوده‌ای می‌شنوند و نه [سخنی]
 گناه‌آلود (۲۵)
 سخنی جز سلام و درود نیست (۲۶)

گردآورنده: سید محسن پور حسینی

- وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ (۲۷) و یاران راست یاران راست کدامند (۲۷)
- فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ (۲۸) در [زیر] درختان کنار بی خار (۲۸)
- وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ (۲۹) و درختهای موز که میوه اش خوشه خوشه روی هم چیده است (۲۹)
- وَوَظِلٍّ مَّمْدُودٍ (۳۰) و سایه ای پایدار (۳۰)
- وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ (۳۱) و آبی ریزان (۳۱)
- وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ (۳۲) و میوه ای فراوان (۳۲)
- لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ (۳۳) نه بریده و نه ممنوع (۳۳)
- وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ (۳۴) و هم خوابگانی بالا بلند (۳۴)
- إِنَّا أَنشَأْنَاهُنَّ إِنشَاءً (۳۵) ما آنان را پدید آورده ایم پدید آوردنی (۳۵)
- فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا (۳۶) و ایشان را دوشیزه گردانیده ایم (۳۶)
- عُرُبًا أَثْرَابًا (۳۷) شوی دوست همسال (۳۷)
- لَأَصْحَابُ الْيَمِينِ (۳۸) برای یاران راست (۳۸)
- ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ (۳۹) که گروهی از پیشینیانند (۳۹)
- وَتِلْكَ مِّنَ الْآخِرِينَ (۴۰) و گروهی از متاخران (۴۰)
- وَأَصْحَابُ الشَّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشَّمَالِ (۴۱) و یاران چپ کدامند یاران چپ (۴۱)
- فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ (۴۲) در [میان] باد گرم و آب داغ (۴۲)
- وَوَظِلٍّ مِّنْ يَحْمُومٍ (۴۳) و سایه ای از دود تار (۴۳)
- لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ (۴۴) نه خنک و نه خوش (۴۴)
- إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ (۴۵) اینان بودند که پیش از این ناز پروردگان بودند (۴۵)
- وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ (۴۶) و بر گناه بزرگ پافشاری می کردند (۴۶)
- وَكَانُوا يَفُولُونَ أَيْدًا مِثْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَتَيْنَا لَمَبْعُوثُونَ (۴۷) و می گفتند آیا چون مردیم و خاک و استخوان شدیم واقعا [باز] زنده می گردیم (۴۷)
- أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ (۴۸) یا پدران گذشته ما [نیز] (۴۸)
- قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ (۴۹) بگو در حقیقت اولین و آخرین (۴۹)
- لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ (۵۰) قطعاً همه در موعد روزی معلوم گرد آورده شوند (۵۰)

گردآورنده: سید محسن پور حسینی

- ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيْهَا الضَّالُّونَ الْمُكذِّبُونَ (۵۱) انگاه شما ای گمراهان دروغپرداز (۵۱)
- لَأَكْلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِّنْ زُفُومٍ (۵۲) قطعاً از درختی که از زقوم است خواهید خورد (۵۲)
- فَمَالُؤُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ (۵۳) و از آن شکمهایتان را خواهید آکند (۵۳)
- فَسَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ (۵۴) و روی آن از آب جوش می‌نوشید (۵۴)
- فَسَارِبُونَ شُرْبَ الْهِيمِ (۵۵) [مانند] نوشیدن اشتران تشنه (۵۵)
- هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ (۵۶) این است پذیرایی آنان در روز جزا (۵۶)
- نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ (۵۷) ماییم که شما را آفریده‌ایم پس چرا تصدیق نمی‌کنید (۵۷)
- أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ (۵۸) آیا آنچه را [که به صورت نطفه] فرو می‌ریزید دیده‌اید (۵۸)
- أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ (۵۹) آیا شما آن را خلق می‌کنید یا ما آفریننده‌ایم (۵۹)
- نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ (۶۰) ماییم که میان شما مرگ را مقدر کرده‌ایم و بر ما سبقت نتوانید جست (۶۰)
- عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئْكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ (۶۱) [و می‌توانیم] امثال شما را به جای شما قرار دهیم و شما را [به صورت] آنچه نمی‌دانید پدیدار گردانیم (۶۱)
- وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ (۶۲) و قطعاً پدیدار شدن نخستین خود را شناختید پس چرا سر عبرت گرفتن ندارید (۶۲)
- أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ (۶۳) آیا آنچه را کشت می‌کنید ملاحظه کرده‌اید (۶۳)
- أَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ (۶۴) آیا شما آن را [بی‌یاری ما] زراعت می‌کنید یا ماییم که زراعت می‌کنیم (۶۴)
- لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ (۶۵) اگر بخواهیم قطعاً خاشاکش می‌گردانیم پس در افسوس [و تعجب] می‌افتید (۶۵)
- إِنَّا لَمُعْرَمُونَ (۶۶) [و می‌گویید] واقعا ما زیان زده‌ایم (۶۶)
- بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ (۶۷) بلکه ما محروم شدگانیم (۶۷)
- أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ (۶۸) آیا آبی را که می‌نوشید دیده‌اید (۶۸)
- أَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ (۶۹) آیا شما آن را از [دل] ابر سپید فرود آورده‌اید یا ما فرودآورنده‌ایم (۶۹)
- لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ (۷۰) اگر بخواهیم آن را تلخ می‌گردانیم پس چرا سپاس نمی‌دارید (۷۰)
- أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ (۷۱) آیا آن آتشی را که برمی‌افروزید ملاحظه کرده‌اید (۷۱)
- أَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ (۷۲) آیا شما [چوب] درخت آن را پدیدار کرده‌اید یا ما پدیدآورنده‌ایم (۷۲)
- نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَمَتَاعًا لِّلْمُفْضِينَ (۷۳) ما آن را [مایه] عبرت و [وسیله] استفاده برای بیابانگردان قرار داده‌ایم (۷۳)
- فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ (۷۴) پس به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی (۷۴)

گردآورنده: سید محسن پور حسینی

- فَلَا أُفْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ (۷۵) نه [چنین است که می‌پندارید] سوگند به جایگاه‌های [ویژه و فواصل معین] ستارگان (۷۵)
- وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ (۷۶) اگر بدانید آن سوگندی سخت بزرگ است (۷۶)
- إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ (۷۷) که این [پیام] قطعاً قرآنی است ارجمند (۷۷)
- فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ (۷۸) در کتابی نهفته (۷۸)
- لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ (۷۹) که جز پاک‌شدگان بر آن دست ندارند (۷۹)
- تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ (۸۰) وحیی است از جانب پروردگار جهانیان (۸۰)
- أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُذْهَبُونَ (۸۱) آیا شما این سخن را سبک [و سست] می‌گیرید (۸۱)
- وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكذِّبُونَ (۸۲) و تنها نصیب خود را در تکذیب [آن] قرار می‌دهید (۸۲)
- فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ (۸۳) پس چرا آنگاه که [جان شما] به گلو می‌رسد (۸۳)
- وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ (۸۴) و در آن هنگام خود نظاره‌گرید (۸۴)
- وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ (۸۵) و ما به آن [محتضر] از شما نزدیک‌تریم ولی نمی‌بینید (۸۵)
- فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ (۸۶) پس چرا اگر شما بی‌جزا می‌مانید [و حساب و کتابی در کار نیست] (۸۶)
- تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۸۷) اگر راست می‌گویید [روح] را بر نمی‌گردانید (۸۷)
- فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ (۸۸) و اما اگر [او] از مقربان باشد (۸۸)
- فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّةُ نَعِيمٍ (۸۹) [در] آسایش و راحت و بهشت پر نعمت [خواهد بود] (۸۹)
- وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ أَصْحَابِ الْيَمِينِ (۹۰) و اما اگر از یاران راست باشد (۹۰)
- فَسَلَامٌ لَّكَ مِنَ أَصْحَابِ الْيَمِينِ (۹۱) از یاران راست بر تو سلام باد (۹۱)
- وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكذِّبِينَ الضَّالِّينَ (۹۲) و اما اگر از دروغ‌زنان گمراه است (۹۲)
- فَنَزَّلُ مِنَ حَمِيمٍ (۹۳) پس با آبی جوشان پذیرایی خواهد شد (۹۳)
- وَتَصْلِيَةٌ جَاحِيمٍ (۹۴) و [فرجامش] در افتادن به جهنم است (۹۴)
- إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ (۹۵) این است همان حقیقت راست [و] یقین (۹۵)
- فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ (۹۶) پس به نام پروردگار بزرگ خود تسبیح گوی (۹۶)